

Epiloog

Het is begin december. Buiten is het kil en grijs terwijl de regen, gedragen door een strakke zuidwester, tegen het ramp tikt. Vier uur in de namiddag en de duisternis lijkt al in te vallen. Ik zet me achter de computer voor een allerlaatste stukje tekst van het lange Pyreneeënverslag.

Drie maand ben ik intussen terug uit de bergen. De hitte die me toen velde heeft plaatsgemaakt voor de grauwe Belgische winter. Als ik terugdenk aan de tocht is één van de vragen die ik me uiteraard meteen stel : wat is er die 27e augustus op weg naar Amélie-les-Bains eigenlijk misgelopen? Heb ik fundamentele fouten gemaakt die dag? Had ik mijn ineenstorten kunnen vermijden? Allicht wel, maar achteraf gezien vind ik anderzijds niet dat ik echt verkeerde beslissingen heb genomen.

Op de Col de Cérire, voor het begin van de echte afdaling, had ik kunnen kiezen voor de GR10 in plaats van de HRP, die me meer door het bos zou hebben gevoerd en dus meer in de schaduw. Ik koos de HRP.

Aan de gîte de Batère had ik kunnen kiezen om het voor die dag daar voor bekeken te houden en de volgende dag in alle vroegte het tweede stuk naar Amélie te wandelen. Ik pauzeerde even, maar stapte door.

Enfin, deze en nog andere beslissingen waar ik op het moment zelf maar even bij stilstond, ik nam er immers elke dag, blijken achteraf heel belangrijk te zijn geweest.

Het besluit om na mijn ineenstorten de tocht te staken was eigenlijk heel snel en makkelijk genomen. Ik heb er ook geen spijt van. Op voorhand had ik nooit gedacht dat ik zo dicht bij het einde nog zou willen opgeven. Maar, in tegenstelling tot wat ik had verwacht, werkte de zee eigenlijk niet echt als een gigantische magneet op mij. In zekere zin was ik zelfs opgelucht dat alles voorbij was. De tocht had meer van mijn geest gevegd dan ik tijdens de reis had beseft. Ik mag hierbij niet ontkennen dat de laatste twee weken van de reis mentaal soms heel belastend waren.

Tot in Espot had ik op geen enkele manier last gehad van enige stress of spanning. Noch in het Baskenland, waar ik solo op een heel relaxte en gecontroleerde manier de soms moeilijk omstandigheden trotseerde en met volle teugen van de tocht genoot, noch in het gedeelte dat ik samen met Joris&Goedele of met Nicolas aflegde. Die eerste 40 dagen waren voorbij gevlogen, met al mijn poriën ademde ik de tocht in en uit en de zee kwam spelenderwijs in zicht. Moest mij in die 40 dagen iets zijn overkomen zoals op weg naar Amélie, dan had ik gewoon drie dagen rust genomen en daarna verdergetrokken zijn. Maar toen ik er vanaf Espot terug alleen voorstond maakte zich al snel een zekere rusteloosheid en gejaagdheid van mij meester en dacht ik dikwijls aan mijn thuiskomst. Op enkele opflakkingen van een dag na, zoals rond de Pic d'Estats, het Carlit-massief of de avond aan de Roc Colom, genoot ik niet meer van de tocht zoals daarvoor. Het onzekere weer, wat ervoor zorgde dat ik dikwijls (te) lange etappes moest maken, was zeker een van de oorzaken dat ik het zwaar kreeg. Maar op den duur begon ik ook gewoon lange etappe's te maken om sneller aan te komen. Het was duidelijk dat ik bijna "op" was.

Toch ben ik ervan overtuigd dat anderhalve à twee maand geen bovengrens hoeft te zijn qua tochtlengte. Het enige dat ik me kwalijk neem is dat ik tijdens het laatste deel van de tocht te weinig tijd heb genomen voor mezelf. Bijvoorbeeld een rustperiode van twee of drie dagen in een groter dorp of zelfs gewoon een camping, waar ik wat had kunnen bijpraten met andere mensen, kan dit probleem zeker verhelpen en de goesting terugbrengen om helemaal fris terug verder te trekken. Neenee, het was zeker niet mijn laatste supertocht.

Na bovenstaande paragrafen kan het nu misschien klinken alsof ik toch een wrange nasmaak heb. Niets is minder waar. De Pyreneeënoversteek was een onbetaalbare unieke, verrijkende ervaring. Louter sportief was het, achteraf gezien, een straffe stoot. Qua natuur hebben de Pyreneeën mij op geen enkel moment of geen enkele manier ontgoocheld, integendeel. Dag na dag stond ik met mijn bek open bij het aanschouwen van zoveel moois. Dagelijks zit ik nog in mijn foto's te snuisteren en ontdek ik nog nieuwe, subtiële details die ik ter plaatse zelfs niet opgemerkt had. Het is die subtiliteit, die kleine details, soms de soberheid in het landschap die voor mij de Pyreneeën als gebergte zo uniek maken. Een nieuwe ontdekking voor mij is de charme van solotrekking. De snel wisselende emoties die zo eigen zijn aan lange trekkings ervaarde ik solo veel feller, en zeker in het Baskenland liep ik met zalig bevreid gevoel rond. Meer van dat, de komende jaren!

Dikwijls wordt me gevraagd wat ik nu het mooiste stuk van de Pyreneeën vond. Ik zou het gebergte en mijn tocht onrecht aandoen om er zomaar één plaats of moment uit te kiezen. Elke dag had zo zijn gedenkwaardige momenten. Als ik er toch enkele absolute hoogtepunten moet uithalen : De symboliek van de strandwandeling in Hendaye, het bivak bij de Pic d'Orhy, de wondermooie beklimming en uitzicht van de Pic d'Anie, de wolkenzee in de Cirque d'Ansabère, de magische Monte Perdido, de overnachting op de Taillon (ik zie en hoor die gems nog steeds in mijn hoofd), de dramatiek van het Balcon de Pineta, de spanning op weg naar de Col de Mulleres, de wonderlijke wildernis en volmaakte schoonheid van de Aiguestortes, het absolute "alleen zijn"-gevoel op weg naar het Mont-Roig massief, de klim van de Estats en het bivak aan Estany de Sottlo, de heroïek op de flanken van de Carlit, de eindeloze vlaktes op weg naar de Canigou, en nog zoveel meer... Maar bvb. ook de barbecue met de Franse bouwvakkers aan de voet van de Carlit zal ik mij nog lang herinneren.

Ach, als ik hier zo zit te schrijven wil ik direct terug. 't zal voor volgende zomer zijn. En een volgende monstertrekking? Binnen een jaar of drie misschien, na het beëindigen van mijn studies? Helemaal van hier tot de Noordkaap door alle grote bergmassieven van Scandinavië, startend in januari, Zuid-Noorwegen doorkruisend door meters sneeuw in de vroege lente en de poolcirkel oversteken met de middernachtzon? Voorlopig een droom, maar dat waren de Pyreneeën een jaar geleden toch ook?